

בש"פ 1353/21 - מהדי אלסופי, שריף טראבין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1353/21

לפני:

כבוד השופט י' עמית

המבקשים:

1. מהדי אלסופי
2. שריף טראבין

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

עתירה לגילוי ראיה חסויה

תאריך הישיבה:

כ"ד בניסן התשפ"א (6.4.2021)

בשם המבקש 1:

עו"ד איל הדר, עו"ד שלום פיניאה

בשם המבקש 2:

עו"ד רון דמרי

בשם המשיבה:

עו"ד חיים שוייצר

החלטה

עתירה לגילוי ראיה לפי סעיף 44(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: הפקודה).

רקע, כתב אישום והעובדות הצריכות לעניין

1. כנגד העותרים הוגש כתב אישום, המייחס להם, בין היתר, ריבוי עבירות של ייבוא נשק ושל הובלת נשק ותחמושת - עבירות לפי סעיפים 144(ב2) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ו-144(ב) רישא וסיפא לחוק.

2. על פי המתואר בכתב האישום, אדם בשם חמאדה טראבין (להלן: חמאדה) קשר קשר עם אדם בצדו השני של גבול ירדן, לשם הברחת אקדחים מירדן לישראל. חמאדה פנה אל העותר מס' 1 והציע לו סכום של 30,000 ₪ תמורת ייבוא האקדחים מגבול ירדן-ישראל. העותר 1 הסכים להצעה והציע לעותר 2 להצטרף אליו תמורת מחצית מהסכום, והעותר 2 נענה בחיוב. על פי כתב האישום ביצעו השניים ארבע הברחות של אקדחים (בהברחה הראשונה ייבאו 10 אקדחים, ובהברחות הנוספות ייבאו בכל פעם מספר גדול יותר של אקדחים). כל אקדח נמכר על ידי חמאדה לצדדים שלישיים תמורת 30,000 ₪. השניים נתפסו ביום 13.10.2020, לאחר שבדרכם חזרה מנקודת ההברחה באיזור תל יוסף שבעמק המעינות, נעצרו על ידי המשטרה בסמוך לצומת בית קמא, כשהם מובילים 60 אקדחים ו-80 מחסניות.

3. העתירה שלפנינו נסבה על תעודת חיסיון שהוצאה מכוח סעיף 44(א) לפקודה. המדובר בתעודת חיסיון בנוסח כוללני ו"שגרתי". על כך הלין בא כוח העותרים, שעל פי בקשתו, פרס את קו ההגנה הפוטנציאלי בפני בית המשפט במעמד צד אחד. זאת, בהתאם להוראת סעיף 46(א1) לפקודה, הקובע כי בית המשפט רשאי "לקבל הסברים מהעותר אף בהעדר שאר בעלי הדין". אציין כי העותרים הודו בחקירתם בהברחת הנשק, וכן תיארו בהודעותיהם כיצד נסעו מהנגב אל נקודת המפגש בגבול ירדן בסמוך ליישוב תל יוסף, תוך שהם משאירים את הטלפונים הסלולריים בבתיהם כאמצעי זהירות. אציין גם כי בחקירתם ובהודעות שמסרו לא בא זכרו של קו ההגנה שהוצג לבית המשפט במעמד צד אחד, וב"כ העותרים הסביר את הסיבה לכך במעמד צד אחד.

4. לא אאריך בדברים באשר איני רואה צורך לחזור על ההלכות הידועות והמוכרות הנוגעות להוראת סעיף 44 לפקודה, ולהבחנה בין ראיה חיונית לבין ראיה שעשויה להועיל להגנתו של הנאשם. ככלל, המבחן לחיוניותה של ראיה להגנתו של נאשם הוא מבחן "הפוטנציאל המזכה", שלפיו על בית המשפט לבחון אם הראיה החסויה היא בעלת פוטנציאל לעורר ספק סביר באשמתו של הנאשם. כאשר בראיה חיונית להגנת הנאשם עסקינן, הרי שיש להעדיף, ככלל, את גילויה של הראיה על פני השיקול הביטחוני (ראו, מני רבים, ב"ש 838/84 ליבני נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 739, 729 (1984); בש"פ 4535/19 עטייה נ' מדינת ישראל (6.8.2019); ע"פ 5114/97 סלימאני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 721 (2001); בש"פ 4745/17 יונס נ' מדינת ישראל (13.7.2017); בש"פ 966/18 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (1.3.2018); בש"פ 3311/13 פלוני נ' מדינת ישראל (25.7.2013); בש"פ 4143/13 איוב נ' מדינת ישראל (25.8.2013). לסיכום הנושא ראו יצחק עמית חסיונות ואינטרסים מוגנים - הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי, 779-735 (עתיד להתפרסם ב-2021)).

5. בהתאם לסמכותי לפי סעיף 46(א) לפקודה, בחנתי במעמד צד אחד את החומר הסודי וקיבלתי הסברים מבא כוח המדינה, שהצהיר כי אין חולק שהעותרים שימשו כבלדרים בלבד ולא יזמו את הברחת הנשק. לאחר בחינת החומר באספקלריה של קו ההגנה, שכאמור הוצג בפניי על ידי בא כוח העותרים במעמד צד אחד, לא מצאתי שיש בחומר מידע שהאחיוני להגנתם של העותרים.

עם זאת, ולאור מידע מסוים, הסכימה המאשימה להעביר להגנה שתי פרפרזות. האחת, שעל פי מידע מודיעיני היו מעורבים נוספים שאף הפיקו רווח ואשר לא הועמדו לדין, וכי למידע זה עשויה להיות השלכה לעניין העונש. השנייה, כי "במהלך חקירתו התבטא העותר 1 מספר פעמים בפני מי שאינו איש מרות כי לא היה מעורב בהברחות נוספות מעבר למה שסיפר בחקירה".

6. סוף דבר, ובכפוף לשתי הפרפרזות דלעיל, שהעתירה נדחית.

ניתנה היום, ל' בניסן ה'תשפ"א (12.4.2021).

ש ו פ ט
